

„За да уразумѣймы въ новѣйшыя Телѣмахъ обиліето на древнето богатство, и силата на измысляньето, което принадлежи на писателя, трѣба да сравнимъ Адъ и Елиссейкытъ Полета на Фенелона съ сжщытъ описанія на Омира и на Виргилия (а). Колкото високо и да е описаніето на Аякса, колкото и да е голѣмо величіето и съвършенството на шестата книга на Енеида, съкъй бы лесно осѣтилъ що ново е създалъ Фенелонъ, или що е заелъ отъ християнскытъ таинства съ едно дивно искусство или по неволна наклонность. Помногото отъ тѣзи неизвѣстны на древността красоты сж изнамѣрванъето на прискърбіе и на веселіе чисто умственно, което замѣтя слабото и странното описаніе на естественнытъ и животны злочестины и благополучія. Тукъ Фенелонъ е высокъ, уразумѣва подобръ отъ Данте тѣзи толкози нова и голѣма помощ на християнството. Нема нищо пофилософско и поужасно отъ нравственнытъ мъжы, които влага въ сърцата на наказанытъ и за да опише неизразимытъ онѣзи мъжы, той внося въ слога си сила на таквази енергичность, неожидана отъ него, и несжществующа въ другыи писатели. А когато пакъ избавенъ отъ ужаснытъ онѣзи описанія иска да отмори сладостната си фантазія въ обителитъ на праведнытъ, тогази той издава звукове, каквыто чловѣческыи гласъ никога не е сполучилъ да произнесе, и една небесна благодать исхожда отъ душата му; а туй е изразеніе на християнското милосърдіе опоявано отъ неисказанна радостъ за

(а) Видж. Телѣмахъ книг. XIV, Одессей книг. XI и Енеида книг. IV.